

HAFIZ MED FADIME

Fadime bodde i en kåk med hafiz, en asfaltsväg går genom den, och den andra sidan tillhör människorna som bor i kvarteren.

En rik man satt mitt emot Fadimes hus och han hade inte tid att klia sig i huvudet från jobbet.

Närhelst den rike mannens fru gick ut på balkongen var hennes blick fäst vid Fadimes handdukar som hängde i trädgården.

Ibland när hon gick ut på balkongen med sin man, gjorde hon narr av honom och försökte påminna honom om något, förstår du.

Efter att ha levt så här länge ringde mannen upp Hafiz en dag och frågade vad han höll på med.

Hafiz sa att även om han då och då arbetade inom byggbranschen var han i allmänhet arbetslös.

Mansminne gjorde ett erbjudande.

-Hafiz kapital är på mig, att göra affärer är ditt, unge man.

-Herre, jag har aldrig haft några pengar, jag har alltid jobbat och ätit dagligen.

-Det kommer inte att skada, jag kommer att ge dig pengar, du kommer att göra affärer, jag ger dig till och med en man som hjälper dig.

När Hafiz kände lukten av pengarna bestämde han sig för att bli chef, men det var inte så lätt.

Mannen gav ett gratis kapital och de öppnade en livsmedelsbutik.

Chefens män var också hjälpsamma då och då.

När Hafiz startade sin mataffär började han gå till jobbet tidigt och komma sent.

När han kom låg han på soffan som en zombie.

Under tiden var chefen konstant på balkongen och blinkade åt sin fru.

-Se, handdukarna är borta, är det lätt att göra affärer?

Samtidigt var Fadime ganska uttråkad med att Hafiz kom hem sent och gick tidigt.

Och slutligen, hon kunde inte stå ut och tog nycklarna till mataffären och sin chef lutade sig mot dörren.

Chefens fru öppnade dörren och när hon såg Fadime framför sig gissade hon vad som skulle hända och började jubla.

"Vem är den damen", sa chefen.

-Jag tror att Fadime har kommit för att säga något.

Skrattande hälsade chefen fadimen i dörröppningen och frågade varför hon hade kommit.

Fadime sa ta dina nycklar, hon står där i din mataffär, gå och öppna den själv imorgon.

Chefen blev förvånad, hans fru skrattade åt det som hade hänt, men i det ögonblicket sprang tusen och en frågor genom hans huvud.

Det var oklart vem av dem han skrattade åt.

-Så du vill inte ha mataffären nu?

Hon sa: "Låt mataffären bli din, ta dina nycklar och stjäla den." Hon kastade den i mannens knä.

Hon smällde igen dörren och gick snabbt.

Hafiz behövde däremot inte prata med chefen, Fadime skötte jobbet.

Chefen sålde varorna i mataffären, det blev inte mycket i alla fall, han hade gjort dem för att hålla Hafiz

sysselsatt.

Det gick inte mycket tid och Fadime återgick till det gamla systemet.

Så mitt lejon, arbeta mindre, ta med mindre pengar, men försumma mig inte, sa hon, det är allt.

Chefens fru däremot vände tillbaka sina antenner till den gamla och började sända på samma frekvens.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Orion93 med Poeter.se id #230595 innehar upphovsrätten